

-6 -03- 2006

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobce společnosti **UPC Česká republika, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Závěšova 5, právně zast. JUDr. Jiřím Voršílkou, advokátem, se sídlem v Praze 1, Opletalova 4, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, právně zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Pellicova 8a, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 23.12.2003 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2003, č.j. R 29/2002, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25.4.2002, č.j. S 85/2000-1000/02-VO 1.

Posledně zmiňovaným rozhodnutím Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vyslovil, že společnost DATTEL KABEL, a.s. (jejímž právním nástupcem je žalobce) tím, že ~~ke dni 2001 zvýšila cenu za nabízené služby u programové nabídky MINI o 289%, u nabídky KLASIK o 141% a u nabídky KLASIK + HBO o 98,8%~~, zneužila své dominantní postavení, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v tehdy platném znění (dále jen zákon o ochraně hospodářské soutěže) na trhu služeb, spočívajících v dodávkách televizního signálu, na újmu konečných spotřebitelů.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, prvostupňový orgán se zabýval především vymezením daného relevantního trhu. Po stránce věcné vycházel ze způsobu příjmu televizního signálu umožňujícího sledovat všechny čtyři celoplošné televizní okruhy

(představující cca 95 % podíl sledovanosti). K tomu konstatoval, že televizní signál je možné přenášet především terestricky, a to prostřednictvím individuálních antén (dále též IA), společných televizních antén (dále též STA) a systémem MMDS, stejně jako za použití satelitu. Všechny tyto způsoby jsou v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsány. Vzhledem k tomu, že satelitní příjem nezahrnoval česky vysílané programy, nebylo s ním pro potřeby věcného vymezení relevantního trhu dále uvažováno. Druhým způsobem příjmu televizního signálu je využití televizních kabelových rozvodů (dále též TKR), které umožňují dodávku televizního signálu kabely od zdroje signálu až k přijímačům uživatelů TKR, přičemž tyto uživatele je třeba chápat jako přesně vymezený okruh osob, které mají uzavřenou smlouvu o dodávce televizního signálu s příslušnou společností, provozující vysílání v TKR. Tento způsob umožňuje každému uživateli přijímat jen tu nabídku programů, na kterou má s provozovatelem vysílání v TKR uzavřenu smlouvu. Při porovnání těchto způsobů příjmů televizního signálu prvostupňový orgán především poukázal na skutečnost, že v lokalitách, kde žalobce provozuje TKR, lze televizní signál přijímat též prostřednictvím IA či STA; v těchto případech však nelze vždy zaručit stejnou kvalitu jako u příjmu TKR. Systém MMDS sice umožňoval příjem ve stejné kvalitě jako TKR, byl však omezen pouze na některé lokality. Pokud jde o porovnání cen za dodávky televizního signálu na území hlavního města Prahy, zde prvostupňový orgán uvedl, že v některých obdobích byly ceny žalobce nižší než u jiných provozovatelů, v případě vyšších cen žalobce však byla zákazníkům nabízena širší nabídka programů oproti konkurenci. I toto zjištění správní orgán v odůvodnění rozhodnutí podrobněji rozebral. Uvedl dále, že provedením cenového testu byla zjištěna jen malá reakce spotřebitelů na zvýšení cen. Tento fakt prvostupňový orgán vysvětlil tím, že uživatelé, jakkoli se zvýšením cen nesouhlasí, mají při svém rozhodování o zrušení příjmu televizního signálu prostřednictvím TKR na paměti jednak to, že již investovali do instalačního poplatku a platili určitou dobu za programovou nabídku, jednak jsou si vědomi skutečnosti, že bez další jednorázové investice nezískají alespoň částečný ekvivalent za kabelovou televizi. Alternativou by v těchto případech byl pouze příjem prostřednictvím IA či STA, který však nelze považovat za plnohodnotný ekvivalent TKR. Z blíže popsaných důvodů taktéž nebylo možné substituuovat ani na systém MMDS. Nezastupitelnost TKR s IA či STA spatřoval prvostupňový orgán především v neexistenci smluvního vztahu mezi dodavatelem televizního signálu a spotřebiteli, nemožnosti (či alespoň obtížnosti) zajištění příjmů některých programů, stejně jako nemožnosti zaručení stejné kvality příjmu televizního signálu u těchto alternativ. Z těchto důvodů byl proto relevantní trh z věcného hlediska vymezen jako „trh služby spočívající v dodávkách televizního signálu“. Na takto vymezeném relevantním trhu působí společnosti provozující vysílání televizního signálu prostřednictvím sítě TKR a společnosti dodávající televizní signál systémem MMDS. Z hlediska geografického dále (dle názoru prvostupňového orgánu) nelze relevantní trh vymezit územím České republiky, neboť příslušná společnost provozující kabelovou televizi má jen omezený okruh působnosti - každá působí na území vymezeném lokalitami, do kterých je signál dodáván prostřednictvím jejich kabelových rozvodů. Nezanedbatelnou překážkou pro vstup více provozovatelů sítě TKR na stejném území je dále postup obcí, které uzavírají smlouvy většinou jen s jedním provozovatelem sítě TKR pro konkrétní lokalitu. Taktéž vstup konkurence lze považovat za málo pravděpodobný, z důvodu vysoké finanční a investiční náročnosti podnikání v tomto oboru a z důvodu existence dalších bariér vstupu. Konečně z hlediska časového byl relevantní trh vymezen jako trh s trvalými dodávkami.

Na základě takto vymezeného relevantního trhu se prvostupňový orgán dále zabýval tím, jaké postavení na něm právní předchůdce žalobce zaujímal. V této souvislosti především uvedl, že předmětné správní řízení bylo zahájeno ještě za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb.,

o ochraně hospodářské soutěže, v tehdy platném znění (dále též „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) a bude proto (s ohledem na ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů) v tomto právním režimu dokončeno. K posouzení předmětné otázky uvedl, že dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže není existence dominantního postavení sama o sobě zakázaná, nesmí však dojít k jejímu zneužití. Indikátorem chování soutěžitele bývá posouzení, zda by jeho konkrétní jednání bylo realizovatelné v konkurenčním prostředí. Jde o výraz zvýšené reglementace chování subjektu v tomto postavení; vychází se přitom z existence zvláštní odpovědnosti, vyplývající z potenciální újmy, kterou by takové jednání mohlo způsobit hospodářské soutěži. V projednávané věci společnost DATTEL KABEL, a.s. zcela vědomě stanovila nízké ceny, aby tak získala co největší počet abonentů. Stejný cíl se projevoval i v jejím dalším jednání, když i nadále udržovala nízké ceny za programovou nabídku. Tato skutečnost vyplývá nejen z provedených svědeckých výpovědí, ale i ze samotného vyjádření zástupců společnosti. Jakkoli lze uznat argument, že zvýšení cen za služby od 1.1.2001 nebylo motivováno snahou o zvýšení zisku, nýbrž jen snížením dosavadní ztrátovosti podnikání, nelze nevidět, že právě tato ztrátovost byla vyvolána předchozím vědomým počínáním společnosti DATTEL KABEL, a.s., z důvodů již uvedených. Náprava cestou zvýšení cen je potom za stavu, kdy je jakákoli reakce spotřebitele na tuto změnu pro něj nevýhodná, nepřijatelná, neboť přenáší negativní důsledky podnikání na spotřebitele. Děje se tak navíc za situace, kdy je spotřebitel závislý na dodávkách služeb právě ze strany tohoto konkrétního poskytovatele. Závislost spotřebitelů byla dána již popsanou nezaměnitelností dodávek signálu TKR s dodávkami terestrickými. Při zvýšení cen byl tedy zákazník postaven před rozhodnutí nové ceny akceptovat (a tím se dostat do situace, kdy bude muset vynaložit několikanásobně větší částku na pravidelnou platbu za službu dodávky signálu), nebo vypovědět smlouvu (a vynaložit tak jednorázové náklady na zabezpečení dodávky televizního signálu prostřednictvím STA nebo IA, avšak ve většině případů při zhoršené kvalitě dodávaného signálu a v některých případech zcela bez možnosti jeho příjmu). Každá z těchto možností tak pro zákazníka znamená nepochybně zhoršení jeho situace a jako takové je lze hodnotit jako újmu na jeho straně. Společnost DATTEL KABEL, a.s. přitom nebyla na daném relevantním trhu fakticky vystavena žádné konkurenci pro existenci řady bariér, jakými jsou souhlas obcí a vlastníků nemovitostí s prováděním stavebních zásahů pro instalaci kabelových rozvodů, nutnost vydání povolení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, či neefektivita eventuální duplicity sítí různých provozovatelů ve stejných nemovitostech. Společnost tedy v lokalitách, v nichž působila, nebyla vystavena žádné konkurenci (systém MMDS byl poskytován subjektem náležejícím do stejného podnikatelského seskupení), přičemž tato skutečnost mu umožnila předmětné jednání realizovat bez relevantní ztráty odběratelů. Pokud jde o stanovisko společnosti DATTEL KABEL, a.s., dle kterého nastavení podnákladových cen nemělo za cíl vylučovat konkurenci jiných soutěžitelů, ani následně poškozovat spotřebitele, neboť šlo o v té době zcela běžnou praxi, kdy ztrátovost tohoto druhu hospodaření byla celosvětově považována za normální (a až pád akcií telekomunikačních společností v roce 2000 vedl ke změně tohoto trendu chování), prvostupňový orgán tuto argumentaci označil za nedůvodnou.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tedy orgán prvního stupně uzavřel, že společnost DATTEL KABEL, a.s. svým jednáním zneužila své dominantní postavení na daném relevantním trhu. Za toto nedovolené jednání by ji mohla být, ve smyslu ustanovení

§ 14 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže, uložena pokuta; pro prekluzi práva tuto pokutu uložit (§ 14 odst. 5 zákona) bylo od tohoto postihu upuštěno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17.10.2003, č.j. R 29/2002 byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn ve smyslu upřesnění některých formulací, bez vlivu na jeho věcný obsah. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zopakoval genezi věci a zejména fakt, že řízení ve věci posuzovaného jednání bylo zahájeno již v roce 2000, tedy za účinnosti zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Pokud jde o meritum věci, žalovaný se především zabýval způsobem, jakým byl v prvostupňovém rozhodnutí vymezen relevantní trh. K rozporovanému geografickému vymezení uvedl, že společnost DATTEL KABEL, a.s. fakticky na celém území České republiky nepůsobila, neboť její působnost byla omezena výlučně na lokality, v nichž vlastní kabelové rozvody. Kabelové společnosti si v tomto smyslu nemohou konkurovat, neboť postrádají schopnost ve shodném čase poskytovat zastupitelnou službu. Prvostupňový orgán tedy nepochybil, pokud relevantní trh vymezil (z pohledu geografického) jako území blíže specifikovaných městských částí hlavního města Prahy. V této souvislosti poznamenal, že i případné rozšíření geografického relevantního trhu by (s ohledem na specifickou povahu poskytované služby) bylo ze strany poskytovatele služby spojeno se značnými investičními náklady a výraznou nejistotou. Pokud jde o funkční zastupitelnost služby poskytované společností DATTEL KABEL, a.s., přechod od provozovatele TKR k jinému provozovateli označil žalovaný za technicky vyloučený, a to pro existenci technických rozvodů bránících alternativní nabídce. Uživatel by v tomto případě byl nucen vynaložit další náklady na pořízení jiných technologických prostředků pro příjem signálu. Alternativou konkurenčního charakteru by mohlo být pouze využití jiné běžně nabízené služby dodávky televizního signálu, z hlediska spotřebitele spočívající na shodných principech, tedy na obdobném způsobu zajištění dodávek signálu, s ohledem na závazkový charakter vzájemného vztahu mezi dodavatelem a spotřebitelem, obdobnou výší vynaložených nákladů a srovnatelný mechanismus fungování. Takovou alternativu nepředstavuje pořízení individuálního zařízení pro příjem televizního signálu ani využití STA, byť je údržba tohoto technologického zařízení pro příjem televizního signálu zajišťována správcem objektu, v němž se domácnost nachází, za poplatek. Jde zde totiž především o existenci smluvního vztahu dodavatele televizního signálu a spotřebitele, který tento typ příjmu odlišuje od ostatních (s výjimkou MMDS). Smluvní vztah mezi dodavatelem signálu a spotřebitelem služby dodávky signálu prostřednictvím TKR je založen na jednorázovém poplatku a pravidelných následných platbách za dodávaný signál. Naproti tomu v případě příjmu terestrického vynakládá uživatel pouze jednorázovou finanční částku jako investiční náklad na budování či pořízení si tohoto prostředku příjmu televizního signálu. Při vymezení relevantního trhu není, dle názoru žalovaného, bez významu skutečnost, že příjem některých programů je cestou LA či STA spojen se značnými technickými a finančními obtížemi a též horší kvalitou. I tato skutečnost tedy hovoří pro závěr o nezaměnitelnosti těchto služeb.

K otázce postavení žalobce na takto vymezeném relevantním trhu žalovaný konstatoval, že společnost DATTEL KABEL, a.s. měla v blíže uvedených lokalitách Prahy v letech 1998 až 2000 přibližně 30.000 až 55.000 abonentů. Mimo něj působila v uvedených lokalitách pouze společnost KABEL NET HOLDING, a.s., která ke dni 31.12.2000 registrovala cca 35.000 zákazníků. Vzhledem k tomu, že (dle údajů Českého statistického úřadu) bylo v Praze koncem roku 2000 registrováno přibližně 436.000 televizních přijímačů, lze konstatovat, že asi 8 % všech pražských domácností využívalo službu dodávky televizního signálu společností KABEL NET HOLDING, a.s. Je-li na geograficky vymezeném trhu v posuzovaném případě přibližně 65.000 domácností, přepočítacím koeficientem (8 %) lze dospět k závěru, že cca 5.000 až 6.000 domácnostem byly poskytovány služby spočívající

v dodávkách televizního signálu společností KABEL NET HOLDING, a.s. Žalobce měl v posuzovaném období od cca 30.000 do cca 55.000 zákazníků; službu spočívající v dodávkách televizního signálu v daných letech a vymezených lokalitách Prahy využívalo celkem od 35.000 domácností do cca 61.000 domácností a lze tedy dovodit, že využívalo-li v roce 1998 službu poskytovanou právním předchůdcem žalobce cca 30.000 zákazníků z celkového počtu 35.000, činil podíl tohoto subjektu na trhu 85 %. Obdobným způsobem pak lze dospět k jeho podílu na vymezeném relevantním trhu v roce 2000. Z uvedených důvodů lze tedy závěry prvostupňového orgánu považovat za správné.

K otázce zneužití dominantního postavení žalovaný uvedl, že ekonomické důvody zvýšení cen služeb nejsou pro posouzení existence protisoutěžního jednání, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže, podstatné, neboť jde pouze o posouzení, zda určité jednání objektivně naplňuje podmínky citovaného ustanovení. Pokud jde o samotnou podstatu zneužití dominantního postavení, vychází se ze zákazu chování, které by za normálních okolností bylo přípustné, avšak vzhledem k tomu, že dominantní soutěžitel má zvláštní odpovědnost (vyplývající z potenciální újmy, kterou by jeho chování mohlo způsobit soutěži obecně, stejně jako zájmu konkurence, zákazníků a zvláště spotřebitelů), je v jeho případě takové jednání považováno za nepřipustné. Jde tedy o posouzení, zda (v dané věci) existoval pro razantní zvýšení cen služeb ospravedlnitelný důvod. Z provedených důkazů (včetně svědeckých výpovědí) lze považovat za prokázané, že cenová politika společnosti DATTEL KABEL, a.s. nebyla primárně zaměřena kořistnický proti vlastním zákazníkům, nýbrž směřovala proti potenciální konkurenci. Z tohoto důvodu proto byla, po relativně dlouhou dobu, udržována nízká cenová hladina za poskytované služby, a to i za cenu nižších vlastních zisků. Pokud se poskytovatel služeb rozhodl následně pokrýt zvýšením cen takto vzniklé ztráty, přenesl tím fakticky negativní důsledky svého podnikání na spotřebitele. Ti neměli v zásadě jakoukoli jinou okamžitou srovnatelnou alternativu nahrazení dodávek televizního signálu a museli proto vynaložit několikanásobně vyšší částku na pravidelnou platbu za služby dodávek televizního signálu, nebo vypovědět smlouvu a nést další náklady na zabezpečení dodávky televizního signálu prostřednictvím STA nebo IA, to však se zohledněním nižší kvality příjmu a v některých případech dokonce bez této možnosti. Újmu vzniklou spotřebitelům lze tedy nepochybně dovodit. V této souvislosti žalovaný dále zdůraznil, že společnost DATTEL KABEL, a.s. si existence svého dominantního postavení musela být vědoma, a to zejména s ohledem na existenci finančních, technických i administrativních bariér pro vstup konkurence do lokalit pokrytých již jeho službou, i pro praktickou nemožnost jeho zákazníků zajistit si okamžitou a kvalitativně srovnatelnou alternativu dodávky televizního signálu. Bez takového postavení a za existence účinné soutěže, respektive při možnosti volby odběratele mezi stávajícím dodavatelem a jeho konkurenty, by za předpokladu, že svým zákazníkům hodlá nadále poskytovat službu dodávky televizního signálu (tj. svého zákazníka nechce z dlouhodobého hlediska ztratit), takto jednat nemohla. Žalovaný tedy uzavřel, že prvostupňový orgán nepochybil, pokud v předmětném chování právního předchůdce žalobce shledal naplnění skutkové podstaty zneužití dominantního postavení, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení obou výše popsaných správních rozhodnutí. V žalobě namítl především nesouhlas se způsobem, jakým oba správní orgány vymezily daný relevantní trh. Žalobce uvedl, že souhlasí s věcným vymezením relevantního

trhu, nikoli však se závěry o nesubstituovatelnosti jednotlivých způsobů dodávání televizního signálu. Všechny způsoby získávání televizního signálu totiž, dle jeho názoru, představují pro spotřebitele vzájemně plnohodnotnou a zastupitelnou náhradu. Odlišnost technického zajištění přenosu je pro spotřebitele bezvýznamná. Existence rozdílů v kvalitě dodávky signálu nemá zásadní povahu; jde přitom o konkurenční výhodu placené služby přenosu TKR. Pokud jde o rozdíly v rozsahu nabízené programové nabídky, základním předpokladem zaměnitelnosti tohoto typu služeb je zajištění dostupnosti celoplošných domácích televizních programů. Příjem těchto programů je však (až na malé výjimky) zajištěn na celém území České republiky i prostřednictvím IA a STA (byť v některých případech v horší kvalitě, než v případě TKR). Širší rozsah nabízených programů může posilovat konkurenceschopnost poskytovatele signálu, nelze jej však považovat za podstatný prvek zastupitelnosti, a to zejména s ohledem na fakt, že většina takovýchto programů je v jiném než českém jazyce. Dle názoru žalobce nelze též absolutizovat význam existence smluvního vztahu mezi dodavatelem televizního signálu a spotřebitelem, v případě dodávky prostřednictvím TKR. Je věcí konečného spotřebitele, pro jaký způsob příjmu televizního signálu se rozhodne. Volí přitom ze dvou druhů stejné služby, z nichž jedna je bezplatná, zatímco druhá je poskytována za úplat, ale ve vyšší kvalitě. Ať se spotřebitel rozhodne jakkoli, vždy dosáhne naplnění účelu, který od služby požaduje, tj. příjem televizního signálu. Kromě toho jsou všechny čtyři celoplošné programy vysílané v českém jazyce (stejně jako některé další, např. sportovní či hudební stanice) k dispozici i prostřednictvím digitálního satelitního vysílání v programové nabídce Czech Link; pokrytí území České republiky je v tomto případě 100%. Jakkoli v případě televizního signálu šířeného terestricky neexistuje mezi spotřebitelem a poskytovatelem přímý smluvní vztah, je spotřebitel fakticky osobou oprávněnou ze smluvního vztahu mezi poskytovatelem televizního signálu a provozovatelem televizního vysílání. Pro závěr o substituovatelnosti jednotlivých způsobů příjmů televizního signálu svědčí i fakt, že i přes relativně velké území, které je v současnosti již pokryto TKR, většina lidí i nadále využívá příjem signálu prostřednictvím IA či STA, přičemž mnoho ze spotřebitelů přechází (dle nabídek) mezi jednotlivými způsoby poskytování televizního signálu. Bezplatný příjem signálu má přitom spotřebitel možnost si zajistit kdykoli, a to s minimálními náklady. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že při instalaci TKR nedochází k odstraňování antén pro terestrický příjem; ani případné pořízení IA není složité a nákladné.

K otázce geografického vymezení relevantního trhu žalobce uvedl, že trh televizního vysílání je třeba, ve shodě s praxí zemí Evropské unie, vymezit na národním principu, tj. jako Českou republiku, a to s ohledem na specifické potřeby trhu v rámci území České republiky, které jsou dány zejména jazykovým vymezením, kulturním prostředím a shodnými zájmy obyvatel daného geografického území. Z hlediska hospodářské soutěže, žalobce (stejně jako jiné kabelové společnosti a společnosti dodávající televizní signál) může působit se stejnou skladbou programové nabídky na celém území České republiky bez ohledu na to, zda v konkrétním území má zaveden vlastní prostředek pro dodávku televizního signálu či nikoli. V rámci takto vymezeného geografického trhu žalobce dominantní postavení rozhodně nezaujímá. V rozhodném období přitom nezaujímal dominantní postavení ani v případě, že by byl trh z geografického hlediska vymezen např. územím hlavního města Prahy.

S ohledem na nesprávný předpoklad nezastupitelnosti terestrického příjmu a příjmu TKR, nemohou, dle názoru žalobce, obstát ani žalovaným provedené výpočty tržního podílu žalobce na daném relevantním trhu. Bude-li se (ve smyslu argumentace žalobce) vycházet z toho, že relevantní trh nelze omezit jen na poskytování služeb prostřednictvím TKR, podíl žalobce na takto vymezeném relevantním trhu byl hluboko pod hranicí 30 %, která byla kritériem dominantního postavení, ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské

soutěže. Tento závěr žalobce podpořil výpočty vycházejícími ze stejných dat jako v případě druhostupňového rozhodnutí.

Dle názoru žalobce jsou závěry žalovaného neudržitelné i za situace, kdy by bylo lze přisvědčit jeho názoru o existenci dominantního postavení žalobce na daném relevantním trhu. V souladu s ustálenou doktrinou hospodářské síly je totiž dominantní postavení nutno vykládat jako pozici soutěžitele, která mu umožňuje, aby na rozhodném trhu zabránil zachování účinné konkurence tím, že bude schopen chovat se v nezanedbatelném rozsahu nezávisle na jiných soutěžitelích, zákaznících a spotřebitelích (viz. rozsudek Evropského soudního dvora ve věci United Brands 27/76, ECR 1978,207). Tato situace, předpokládaná v § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže, v případě žalobce (respektive jeho právního předchůdce) nenastala. Předmětné zvýšení cen služeb totiž směřovalo pouze k pokrytí nákladů žalobce, přičemž jeho bezprostředním impulsem byl propad akcií telekomunikačních společností v roce 2000. V důsledku tohoto narovnání cen nebyli spotřebitelé nikterak poškozeni; přišli pouze o stávající cenové zvýhodnění. Podnikatele není možné postihovat za to, že namísto dosavadního ztrátového hospodaření usiluje o hospodaření ekonomicky vyrovnané. Původní nastavení cen přitom nebylo možno chápat jako predátorské ceny, neboť šlo pouze o běžnou strategii kabelových společností, které nad ziskovostí akcentovaly hodnotu svých akcií na akciových trzích. Nelze přitom odhlédnout ani od skutečnosti, že spotřebitelům bylo vždy přístupné též terestrické šíření signálu a měli tedy možnost po zvýšení cen na tento způsob příjmu signálu přejít.

K podané žalobě se obsáhle vyjádřil též žalovaný. Nad rámec skutečností uvedených již v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že okruh působnosti společností provozujících kabelové televizní vysílání je omezen výlučně lokalitami, v nichž vlastní kabelové rozvody. Žalobce tedy nemůže z podstaty své podnikatelské činnosti působit na celém území České republiky, jak se to snaží tvrdit v žalobě. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby žaloba byla soudem zamítnuta.

Žalobce v replice na toto vyjádření dále rozvedl svůj právní názor o existenci faktického smluvního vztahu mezi poskytovatelem televizního signálu, provozovatelem televizního vysílání a spotřebiteli. Fakticky jde, dle jeho názoru, o smlouvu ve prospěch třetí osoby (spotřebitelů). Jakkoli spotřebitel za tutu službu neplatí přímo, nelze přehlédnout jeho povinnost platit koncesionářské poplatky; do ceny jednotlivých výrobků jsou zahrnuty též peníze za využití reklamního času v rámci televizního vysílání. Dále žalobce uvedl, že mezi dodávkami TKR a ostatními způsoby dodávky signálu existuje konkurence. Důkazem je fakt, že i tam, kde je možné dodávat televizní signál cestou TKR, využívá většina spotřebitelů stále LA či STA, přičemž dochází též k permanentní fluktuaci mezi těmito způsoby příjmu. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí žalovaného v obdobné věci, kde byla otázka zaměnitelnosti dodávek televizního signálu pojata odlišným, pro žalobce příznivějším způsobem. Konečně k otázce zneužití dominantního postavení žalobce, nad rámec žaloby, uvedl, že žalovaný nepředložil žádný důkaz o existenci poškození spotřebitelů, ani o snaze žalobce přenést na ně negativní důsledky svého podnikání. Dle jeho názoru jde toliko o ničím nepodložené spekulace.

Soud si od žalovaného vyžádal dále předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Z jeho obsahu zjistil, že opatřením prvostupňového orgánu ze dne

8.12.2000, zn. S 85/2000-230 bylo se společností DATTEL KABEL, a.s. zahájeno správní řízení ve věci možného zneužití dominantního postavení, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Předmět řízení byl vymezen tak, že „možné porušení zákona (...) na trhu televizního vysílání prostřednictvím televizních kabelových rozvodů na újmu spotřebitelů úřad spatřuje v podezření, že (účastník řízení) stanovil pro své klienty nepřiměřené zvýšení cen za programové nabídky s platností od 1.1.2001“ (č.l. 1 - 3). Ve správním spisu jsou dále založeny ceníky za služby poskytované společností DATTEL KABEL, a.s. v letech 1997 a 1998 (č.l. 334 - 341), ceníky za služby poskytované žalobcem v letech 2000 a 2001 (č.l. 413), jakož i oznámení o zvýšení cen k 1.1.2001, rozesílané všem zákazníkům (č.l. 91 - 95). Součástí posledně zmiňovaných oznámení je (mimo jiné) konstatování, že oznamované zvýšení cen je vyvoláno situací, kdy poplatky vybírané od uživatelů (zákazníků) nepokrývají ani náklady na provoz vysílání. V této souvislosti žalobce výslovně uvedl, že „Bývalý vlastník společnosti DATTEL KABEL, a.s. zaměřil svou strategii směrem k získání co největšího trhu s cílem co nejvíce zvýšit hodnotu společnosti v okamžiku jejího prodeje“. Existence strategie zaměřené na získání co největšího podílu na trhu, bez ohledu na ztrátovost takového podnikání, vyplývá též z řady dalších dokladů, jako je zápis z ústního jednání se zástupci této společnosti (č.l. 25 - 26), vyjádření žalovaného (č.l. 402), či výsledku bývalého člena představenstva společnosti DATTEL KABEL, a.s. doc. Ing. Laška Csc. (č.l. 604 - 608). Ze zmiňovaných listinných podkladů, stejně jako z dalšího vyjádření žalobce (č.l. 609 - 617), či protokolou o výsledku svědků - Dany Medové (č.l. 588 - 590) a Ing. Opletala (č.l. 595 - 597) se dále shodně podává, že tato cenová politika právního předchůdce žalobce byla v předmětné době v dané oblasti podnikání zcela obvyklá. Posledně dva zmiňovaní svědci, stejně jako svědek dr. Kacovský (č.l. 591 - 593), taktéž shodně vypověděli, že cenovou politiku žalobce nepocítovali jako konkurenční tlak, který by společností, jež tehdy zastupovali (a které vystupovaly jako konkurenti společnosti DATTEL KABEL, a.s.) vedly ke změně obchodní politiky. Žalobce taktéž ve svých vyjádřeních k věci (č.l. 583 - 587 a č.l. 612 - 615) opakovaně zdůraznil, že posuzované zvýšení cen za služby směřovalo pouze k odstranění ekonomicky i právně neudržitelných podnákladových cen a nikoli ke zvýšení ziskovosti jeho podnikání. Žalobce na podporu těchto svých tvrzení předložil prvostupňovému orgánu též kalkulace svých nákladů za období roku 2000 a prvních osmi měsíců roku 2001 (č.l. 586 - 587). Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že ve věci posuzovaného jednání žalobce bylo prvostupňovým orgánem již dříve rozhodnuto, a to rozhodnutím ze dne 22.12.2000, č.j. S 85/2000-1789/00-230 (č.l. 450 - 468). Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že žalobce zneužil svého dominantního postavení na trhu televizního vysílání prostřednictvím kabelových rozvodů na újmu konečných spotřebitelů, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže; pokračování v dalším zneužívání dominantního postavení tímto způsobem bylo žalobci do budoucna zakázáno a současně mu byla uložena (ve smyslu § 14 odst. 4 zákona) ~~pokuta ve výši 7.800.000,- Kč.~~ Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.6.2001, č.j. R 2/2001 bylo prvostupňové rozhodnutí pro procesní i věcné nedostatky zrušeno a věc byla prvostupňovému orgánu vrácena k dalšímu řízení. Jak soud dále zjistil, před novým vydáním prvostupňového rozhodnutí navrhl žalobce zastavení správního řízení (vyjádření na č.l. 609 - 617). Tento návrh odůvodnil mj. též tvrzením o nesprávném vymezení relevantního trhu prvostupňovým orgánem, a to jak po stránce geografické, tak i po stránce věcné. V rozkladu proti následně vydanému prvostupňovému rozhodnutí (č.l. 651 - 659) vyjádřil žalobce (pod bodem II.) pouze výhrady ke geografickému vymezení relevantního trhu; ve zbytku jsou v tomto opravném prostředku uplatněny v zásadě stejné námitky proti závěrům správního orgánu prvního stupně, jako v žalobě podané u soudu. Součástí správního spisu jsou pochopitelně též originály obou správních rozhodnutí napadených touto žalobou (č.l. 621 - 639 a 691 - 696).

Ve věci proběhlo dne 31.1.2006 soudní jednání. Zástupce žalobce v něm (nad rámec skutečností uvedených již v žalobě) zdůraznil, že souhlasí s vymezením relevantního trhu po stránce věcné, jak to učinil prvostupňový orgán, odmítá však závěr, že žalobce na tomto relevantním trhu zneužil svého dominantního postavení. I za situace, kdy by právní předchůdce dominantní postavení na relevantním trhu měl, nemohl žalobce tohoto postavení zneužít, neboť zvýšením cen pouze napravoval do té doby existující nepříznivý stav. Pokud by tak totiž neučinil, mohl by se dopustit zneužití dominantního postavení, ve smyslu nového zákona o ochraně hospodářské soutěže, který dlouhodobé nabízení zboží (služeb) za nepřiměřeně nízké ceny označuje již přímo za zneužití dominantního postavení na trhu. K výhradám žalovaného týkajícím se dostatečnosti žaloby uvedl, že návrh na zahájení řízení doplňuje tak, aby po zrušení obou správních rozhodnutí byla věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Pokud jde o tvrzení týkající se porušení subjektivních práv žalobce (respektive jeho právního předchůdce), to spatřuje již v samotné existenci rozhodnutí deklarujících existenci jeho protiprávního chování na trhu.

Žalovaný (nad rámec skutečností již uvedených v předchozím průběhu řízení) odkázal prostřednictvím své právní zástupkyně na blíže specifikovaný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, ze kterého vycházel při vymezení daného relevantního trhu, jak po stránce věcné, tak i po stránce geografické. Kromě výhrad k některým tvrzením žalobce, uvedeným v jeho replice, namítla zástupkyně žalovaného formální nedostatky žaloby, spočívající v nedostatku tvrzení o zkrácení na jeho právech a v nesouladu navrhovaného výroku s podmínkami uvedenými v § 78 odst. 4 s.ř.s.

Obě procesní strany závěrem uvedly, že setrvávají na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V projednávané věci považuje soud za nutné vypořádat se nejdříve s námitkami žalovaného, jimiž bylo poukazováno na nedostatky žaloby. Pokud by totiž soud tyto námitky shledal důvodnými, byl by návrh na zahájení soudního řízení stížen vadami, které by vylučovaly meritorní přezkoumání obou napadených správních rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzení, že návrh rozsudečného výroku nekoresponduje s dikcí ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s., toto tvrzení lze považovat za důvodné. Dle citovaného ustanovení zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Je skutečností, že žaloba se domáhá pouze zrušení obou správních rozhodnutí bez toho, že by mělo být současně vysloveno, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že formulace závěrečného návrhu, ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. f) s.ř.s., by skutečně měla korespondovat i s dikcí § 78 odst. 4 s.ř.s., na rozdíl od žalovaného však tento nedostatek návrhu nepovažuje za natolik závažný, aby bránil meritornímu projednání věci.

Důvodem je samotná dikce posledně citovaného ustanovení, neboť ta (v případě zrušení napadeného rozhodnutí) zavazuje k tomuto postupu přímo soud. Lze tedy konstatovat, že i za situace, kdy součástí žalobního návrhu nebude požadavek na vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, rozhodne soud v tomto smyslu i bez návrhu, neboť ho k tomu zavazuje přímo zákon.

Za daleko závažnější nedostatek žaloby by bylo lze považovat situaci, kdy by se žalobce domáhal zrušení správního rozhodnutí bez toho, že by uvedl, v čem spatřuje zásah tohoto rozhodnutí do sféry svých veřejných subjektivních práv (§ 2 s.ř.s.). Z dikce ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. totiž vyplývá, že žalobní legitimace v řízení dle části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona je podmíněna (mimo jiné) tvrzením, že žalobce byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku vydaného správního rozhodnutí. I v případě této žalobní námítky lze žalovanému přisvědčit v tom, že žaloba tvrzení tohoto druhu neobsahovala. Zástupce žalobce nicméně na nařízeném soudním jednání tento nedostatek odstranil a otevřel tak cestu k věcnému projednání jednotlivých žalobních námitek.

Jak již bylo výše uvedeno, žaloba především namítá nesprávnost věcného a geografického vymezení daného relevantního trhu. Ke způsobu, jakým byl vymezen relevantní trh po stránce věcné, považuje soud především za nutné uvést, že žalovaný se ve svém hodnocení věci neodchýlil od závěrů prvostupňového orgánu. Relevantní trh byl tedy po stránce věcné vymezen shodně jak orgánem prvostupňovým, tak i žalovaným. Z obsahu rozkladu podaného proti prvostupňovému rozhodnutí přitom zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce s věcným vymezením relevantního trhu (jak vyplýval z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) souhlasil a brojil výslovně jen proti vymezení relevantního trhu po stránce geografické.

Podle ustanovení § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Citované ustanovení zákona je nutno vykládat tak, že k vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem nedochází pouhým podáním tohoto opravného prostředku (zde podáním rozkladu); vždy je nutné, aby opravné prostředky byly vyčerpány též po stránce věcné. Posledně zmiňovaný požadavek znamená povinnost žalobce uplatnit v rámci řádného opravného prostředku ve správním řízení všechny námítky, které v tomto stádiu správního řízení uplatnit mohl. Pokud by totiž soud připustil k meritornímu projednání námítky, které nebyly uplatněny v rámci správního řízení, ačkoli uplatněny být mohly, porušil by tím fakticky princip dvojinstančnosti správního řízení, neboť by druhostupňovému správnímu orgánu (žalovanému) fakticky odepřel možnost vypořádat se s těmito námitkami ještě v rámci správního řízení. Takový postup by byl již ze samotné podstaty věci zcela nepřijatelný a soud by v případě, kdy by námitka tohoto typu byla jedinou námitkou uplatněnou v žalobě, musel postupovat ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., ve spojení s ustanovením § 68 písm. a) s.ř.s., tedy odmítnutím žaloby. Jelikož v projednávané věci meritornímu projednání zbývajících žalobních námitek nic nebrání, omezuje se soud pouze na konstatování, že touto konkrétní námitkou se, z důvodu výše uvedených, meritorně zabývat nebude.

Pokud jde o vymezení relevantního trhu z geografického hlediska, argumentaci žalobce, kterou rozporoval příslušné závěry obou správních orgánů, nepovažuje soud za přílehlavou. Vzhledem k tomu, že žalobce nikterak nerozporuje skutečnost, že televizní

signál dodává svým zákazníkům prostřednictvím televizních kabelových rozvodů, považuje soud za neudržitelný jeho závěr, dle kterého je schopen dodávky zajistit kdekoli v rámci území České republiky. Prvostupňový orgán zcela správně uvedl, že společnost provozující kabelovou televizi (tedy poskytující televizní signál prostřednictvím TKR) má omezený okruh působnosti, neboť působí pouze na území vymezeném lokalitami, do kterých je televizní signál dodáván prostřednictvím jejích kabelových rozvodů. Je tedy logické, že televizní signál prostřednictvím TKR nemůže žalobce (stejně jako jiné společnosti poskytující tento druh služby) poskytovat v místech, která nejsou penetrována jeho kabelovými rozvody. Rozšíření poskytování tohoto druhu služeb je přitom podmíněno relativně (finančně i technicky) náročnými opatřeními; toto omezení je navíc zesilováno překážkami v podobě nutnosti získání souhlasů vlastníků dotčených nemovitostí, municipalit a taktéž regulátora rozhlasového a televizního vysílání. Pokud tedy oba správní orgány vycházely z předpokladu, že relevantní trh je v dané věci z hlediska geografického nutno omezit pouze na lokality, do kterých žalobce (respektive jeho právní předchůdce) dodával v rozhodném období signál prostřednictvím svých kabelových rozvodů, nelze takovému závěru ničeho vytknout. Zde soud poznamenává, že zákon o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném pro projednávanou věc, definici relevantního trhu (na rozdíl od právní úpravy současné) neobsahoval. Obsah tohoto pojmu bylo lze nicméně dovodit z obsáhlé a stabilní rozhodovací činnosti komunitárních orgánů, zejména Evropské komise. Tento orgán ostatně vydal (jako určité interpretační pravidlo) dne 9.12.1997 „Sdělení o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství“, publikované ve OJ pod č. C 372. V tomto Sdělení se (mimo jiné) uvádí, že „Relevantní zeměpisný trh zahrnuje oblast, ve které se dotyčné podniky účastní dodávky a poptávky výrobků nebo služeb, kde jsou podmínky hospodářské soutěže dostatečně stejnorodé, a která může být odlišena od sousedních zeměpisných oblastí, protože zejména podmínky hospodářské soutěže jsou v těchto oblastech zjevně odlišné“. Je tedy zřejmé, že jednotlivé geograficky vymezené relevantní trhy musí být na straně jedné vnitřně dostatečně homogenní, na straně druhé musí vykazovat charakteristiky, které je dostatečně odlišují od trhů okolních. Závěr obou správních orgánů, dle kterého je relevantní trh po stránce geografické, u služeb poskytovaných prostřednictvím technických sítí, omezen pouze na oblasti, kde jsou sítě daného soutěžitele instalovány, není s touto rozhodovací praxí nikterak v rozporu. Sluší v této souvislosti uvést, že je-li obecně relevantní trh považován za prostorový a časový souběh nabídky a poptávky po vzájemně zastupitelném zboží, službách a výkonech je zcela logickým závěr, dle kterého za relevantní trh není možno považovat geografickou oblast, v níž se poptávka po určité službě konkrétního soutěžitele nemůže střetnout s jeho nabídkou (nemožnost přenosu nabídky – blíže viz. bod 20 Sdělení). O takový případ jde i v projednávané věci.

Se způsobem vymezení relevantního trhu je spojena další žalobní námitka, týkající se (ne)existence dominantního postavení žalobce. Z obsahu žaloby, jak byla podrobně popsána výše, je zřejmé, že žalobce při výpočtu tržního podílu svého předchůdce v předmětném období vycházel ze stejných vstupních dat jako žalovaný; tato data však odlišně interpretoval. Tato odlišnost vychází z předpokladu nesprávnosti vymezení relevantního trhu v obou správních rozhodnutích; žalobce statistická zjištění, ze kterých vycházel žalovaný, aplikuje na jinak vymezený relevantní trh, čímž dospívá ke zcela jiným výsledkům. Relevantní trh po stránce geografické však byl oběma správními orgány vymezen zcela odpovídajícím způsobem (viz předcházející část odůvodnění tohoto rozsudku). Pokud jde o věcné vymezení relevantního trhu, zde nelze než zopakovat, že v řádném opravném prostředku proti

prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce námitku tohoto druhu neuplatnil a stejně jako v případě předcházejícího žalobního bodu, i v tomto případě jde o skutkové a právní novoty, které nemohou být předmětem meritorního posouzení v soudním řízení. Lze tedy uzavřít, že ani žalobní námitky rozporující závěr obou správních orgánů o existenci dominantního postavení právního předchůdce žalobce na daném relevantním trhu nelze považovat za důvodné.

Vzhledem k tomu, že z důvodů výše uvedených, nebyly žalobou vyvráceny závěry obou správních orgánů o existenci dominantního postavení právního předchůdce žalobce na daném relevantním trhu, zbývá posoudit důvodnost tvrzení žalobce, že k žádnému zneužití tohoto dominantního postavení nedošlo. Zde je především nutno uvést, že ekonomické důvody, které žalobce vedly k posuzovanému zvýšení cen za služby, považuje soud za zcela racionální a nemá v tomto směru s žalobcem důvod jakkoli polemizovat. Je nepochybné, že zvýšení cen na úroveň, která zajišťuje, že podnikání není ztrátové, nelze nepochybně samo o sobě považovat za protisoutěžní jednání. Oba správní orgány nicméně v odůvodnění svých rozhodnutí zcela správně poukázaly na skutečnost, že právě existence dominantního postavení soutěžitele může být důvodem, pro který může být jeho chování, jinak právně nezávadné, posuzováno jako chování ohrožující zájmy hospodářské soutěže. Pro posouzení, zda se o tento případ jedná i v projednávané věci, považuje soud za zásadní zohlednění důvodů dřívější ztrátovosti podnikání žalobce (respektive jeho právního předchůdce). Z důkazů provedených v průběhu správního řízení (stanoviska a vyjádření právního předchůdce žalobce, výslechy svědků) lze považovat za prokázané, že stanovení cen za služby pod hranicemi jejich nákladů bylo vědomým počínáním tohoto subjektu, které směřovalo k získání co největšího podílu na daném relevantním trhu. Vzhledem k tomu, že zákaz zneužití dominantního postavení byl (a stále je) v zákoně o hospodářské soutěži postaven objektivně (§ 9 odst. 3 zákona), je pro posouzení věci zcela nepodstatné, zda si obdobným způsobem počínali i jiní soutěžitelé. ~~Dle názoru soudu se v případě těchto cen jednalo o tzv. „predátorské ceny“, které byly zakázanými ve smyslu rozhodování komunitárních orgánů i před účinností zákona č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, který je v § 11 odst. 1 písm. e) expressis verbis za zneužití dominantního postavení podmíněně označuje. Smyslem těchto cen je dočasné obětování ziskovosti podnikání cestou nastavení cen za produkty či služby na úrovni, která nepřipustí vstup potenciální konkurence na daný relevantní trh. Predátorské ceny tedy mohou potenciálně poškozovat konkurenci, tedy jiné soutěžitele.~~

Pokud žalobce (po převzetí společností DATTEL KABEL, a.s.) učinil kroky k odstranění tohoto stavu, mohl tento krok vést naopak k poškození zájmů jiných subjektů, a to spotřebitelů. Spotřebitelé jsou přitom taktéž segmentem trhu, který ze zákona podléhá ochraně proti zneužití monopolního či dominantního postavení. Zákon o ochraně hospodářské soutěže totiž v § 9 odst. 3 výslovně stanoví, že toto postavení „nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů, ani na úkor veřejného zájmu“. Právě tyto důsledky byly v předcházejícím správním řízení posuzovány – správní orgány obou stupňů nehodnotily předcházející možné poškozování zájmů jiných soutěžitelů, ale soustředily se na zjištění, zda zvýšením cen nedošlo k poškození zájmů spotřebitelů. Nelze proto přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že existuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí žalovaného v tom, že odstranění protiprávního stavu (predátorských cen) označuje za porušení pravidel hospodářské soutěže. Existence podnákladových cen (a jejich vliv na jiné soutěžitele) nebyla v tomto řízení hodnocena, ale sloužila pouze jako východisko pro posuzování dalšího jednání žalobce.

V této souvislosti považuje soud za žádoucí vyjádřit se též k tvrzení žalobce, že jeho jednání bylo jediné možné, a to s ohledem na úpravu § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů. K tomu soud poznamenává, že zmiňovaný zákon nabyl účinnosti až od 1.7.2001 (ve Sbírce zákonů vyšel dne 27.4.2001) a na rozhodování žalobce o zvýšení cen (ke kterému došlo v druhé polovině roku 2000) tedy nemohl mít žádný přímý vliv. Pokud žalobce v rámci této skupiny žalobních námitek argumentoval dále tím, že žalovaný nepředložil žádný důkaz o existenci poškození soutěžitelů (či o snaze přenést na ně negativní důsledky svého podnikání), i zde soudu nezbyvá než konstatovat, že jde o tvrzení nedůvodné. Konstrukce zneužití dominantního postavení, ve smyslu § 9 odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže, byla konstruována bez nutnosti zjištění konkrétního negativního dopadu takového jednání na jednotlivé komponenty trhu. Pro závěr o zneužití dominantního postavení tedy postačí jen zjištění, že konkrétní soutěžitel zaujímá na určitém relevantním trhu dominantní postavení, že se chová způsobem neslučitelným s pravidly hospodářské soutěže (právě s ohledem na toto jeho specifické postavení) a konečně, že v důsledku toho vznikla jiným soutěžitelům či spotřebitelům újma – bez toho, že by musela být identifikována ve vztahu ke konkrétnímu subjektu, či jakkoli kvantifikována. Oba správní orgány tedy nepochybily, pokud se otázkami vzniku konkrétní újmy na straně jednotlivých spotřebitelů blíže nezabývaly.

S ohledem na všechny důvody výše uvedené dospěl tedy soud k závěru, že žaloba není důvodná. Nezbylo mu proto, než rozsudkem ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

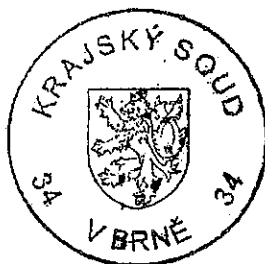
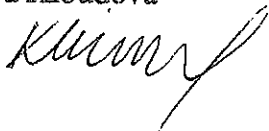
O nákladech tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto není možné přiznat. Pokud jde o náklady řízení žalovaného, tomu by, ve smyslu výše citovaného obecného pravidla, bylo právo na náhradu nákladů řízení možné přiznat. Soud nicméně při rozhodování o tom, zda budou žalovanému náklady tohoto řízení přiznány, postupoval ve smyslu § 60 odst. 7 s.ř.s., dle kterého jsou-li proto důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo z části nepřiznává. V dané věci má soud za to, že žalovaný, jakožto ústřední orgán státní správy, musí být schopen obhájit svá rozhodnutí vlastními silami, neboť je, mimo veškerou pochybnost, v tomto směru dostatečně personálně vybaven. Právní zastoupení advokátem pro soudní řízení proto soud považuje za nadbytečné a tuto skutečnost lze tak považovat za důvod zvláštního zřetele hodný, který odůvodňuje nepřiznání nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému. Z těchto důvodů proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.1.2006

Za správnost vyhotovení:
Eva Kloudová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu